

Нарбасъ. — Сынъ ѝ Ежистъ, о Боже!
горкый Ежистъ!

Исменія. — Всичкыйтъ народъ знае вѣч
тая тайна.

Нарбасъ. — Сынъ ѝ го нѣма вѣче! (?)

Исменія. — Да, близо при стѣнитъ на
Месенъ единъ варваринъ го погубыль.

Нарбасъ. — О отчаеніе! о смърть прѣдсказа
наотъ страхътъ ми! Мерона вѣче знае това?
Увѣренили сте за убыйството?

Исменія. — Да, защото твърде добри до
казателства ни доказаха че него го нѣма вѣче.

Нарбасъ. — Ахъ! Този ли е плодътъ на
толкова грижи?

Исменія. — Прѣдадена въ отчаніе, и ли
шѣна отъ дързость, Мерона искъ да умре за
щото самата връска която държене животътъ
ѝ е развързана. Нѣ прѣди да умре, тя е ре
шила да погуби съ собственната си рѣкъ убый
цътъ на сына си. И слѣдъ малко тя ще про
лѣе кръвьтъ му връхъ гробътъ на Кресфонтъ.

Нарбасъ. — (като си отива) Уви! кога е
тъй защо да ся открия! сега неми остава
друго нищо освѣнъ да дода да умрѣ при то
еи гробъ.
(излиза.)